

Nem múlik el hét anélkül, hogy valaki ne jelezne, anyakönyvi keresésre kér időpontot tőlünk. Elégge terhes dolog ez számunkra, hiszen száz és ezer tennivalónk akad a hivatalban, nem kis feladat az egyházközség ügyesbajos dolgainak intézése, s a sárguló lapú „salabakterek” forgatása bizony sokdrangú ezekhez képest.

De ez csak a praktikus ok. Van ennél nyomósabb érvünk is. Látjuk, mint siklik el a gondolkodásunk az igazán lényeges, az „egyetlen szükséges” fölött. Bizony nagy igazság, hogy aki a jelenével és a jövőjével nem tud mit kezdeni, önkéntelenül is a múlthoz fordul. Nem arról beszélek, hogy a tradíció ápolása, a történelem, benne a „mi egyéni történelmünk” ismerete hiábavaló dolog volna, sokkal inkább arról, amit egy közeli munkatársam így fogalmazott meg: „Azt, hogy kiktől származom, természetesen tudnom kell, tudnom illik. Van bennem egy természetes kíváncsiság, vajon kik voltak a nagyszüleim, dédszüleim. De a többi őszám kiléte nem izgat. Fontos

Családfa

ez? Ha megtudnám, mire mennék vele? Egy dolog foglalkoztat, hogy itt és most mit tehetek, mi a kül-

detésem és hogyan tudom azt a lehető legjobban teljesíteni!”

Tetszett a hozzáállása. Mert keresztényi. Mert a lényegét ragadja meg. A tanító történet szerint egy evangélistáról az a hír járta, hogy bár családjával együtt nagyon szerényen és egyszerűen él, módfelett gazdag ember. Nem sokat teketóriázott az adóhivatal, sebtében vizsgálatot rendelt el. – Igaz, hogy ön nagyon gazdag, uram? – kérdezte tőle a tisztviselő. – Igen - felelte a prédikátor - valóban gazdag vagyok. Van egészségem, jó felesé-

gem, engedelmes gyermekeim vannak, de a legnagyobb kincsemnek azt tartom, hogy Isten Országának polgárjogával rendelkezem. A fullajtár kénytelen volt elismerni, hogy valahol ez az igazi gazdagság, olyan vagyon, amiért az Adóhivatal nem róhat ki adót.

Bogarászni, hogy kiktől származom, miképp ágadzik-bogadzik családom cingár vagy éppen vastag törzsű fája egészen addig, amíg az ismeretlenség homályába vész, ugyan mi értelme volna? Egy kedves kis gyermekének így fogalmaz: „Királyi gyermek vagyok én és ez nekem elég...” A Nagy Király gyermeke vagyok amióta keresztvíz alá tartottak hajdanán. Ennél nagyobb kiváltság nem létezhet. Ez az örömöm, reményem forrása. Ez éltet, lendít, ad erőt újra és újra. Királyi sarj vagyok tehát, királyi vér csörgedezik ereimben. Jézusnak, az értünk szenvedett, kereszthalált halt és feltámadott királynak, az Isten Fiának vére.

Horváth Lóránt
plébános

Ébrenlét

Henri Boulad SJ szentbeszéde - Alexandria, 1998. augusztus 9.
Evangelium: Lukács 12,32-48

Kedves Barátaim

Nem tudom, találkoztatok-e már súlyosan drogos emberrel. A drogfüggő egyén lassan teljesen elbágyul. Visszafejlődik az állati létszintre, növény módjára vegetál, sőt majdnem mint az ásvány, útban van visszafelé a Földanya ölébe.

A másik véglet a tudatosság legmagasabb fokán élő, teljesen felébredt egyéb. Nyitott, figyelmes, emberséges, vagyis teljesen ember. Őt nevezzük szentnek. Szent az, aki betöltötte emberi rendeltetését, aki maradéktalanul megvalósította emberi mivoltát.

E két véglet között helyezkedik el az emberi lény tudatossági fokozatainak egész skálája.

A hinduizmus, de főleg a buddhizmus beszél a megvilágosodásról, a nirvána (tudat)állapotáról, amely önmagunk megvalósításának legfelsőbb foka. Ez az ébrenlét, ez a tudatossági állapot az, amit Krisztus ma (a mai evangéliumban) elvár tőlünk. Legyetek éberek, mint akik (Urunk jöttére) várnak. Ehhez a váráshoz szükségképpen hozzátartozik, hogy kivájjuk lelkünkben a vágy üres terét.

Fogyasztói társadalmunk problémája jelenleg, hogy megpróbál azonnal kielégíteni minden kívánságot, abban a pillanatban, ahogy az megjelenik. Megszomjazunk, odafutunk a jégszekrényhez, iszunk. Éhesek vagyunk, felkapunk valamit, megesszük. Sőt, akkor is eszünk, ha nem vagyunk éhesek. Fogyasztunk teát, kávét, húsított, szendvicset, chipszet egész nap, nehogy valami befogadásra váró üresség keletkezzen akár a fejünkben, akár a gyomrunkban, akár az életünkben. A végén már észre se vesszük, hogy nem csak az a drogfüggő, aki kokaint, heroint, ópiumot vagy hasist fogyaszt, hanem az

is, aki folyton azon van, hogy valamivel tömje magát. S a szemünk is rabjává lehet a fogyasztás káros szenvedélyének.

És íme, az Úr Jézus arra tanít bennünket, hogy „addig, amíg nem fogadsz el a lelkedben egy betöltetlen belső teret, amíg nem tudod elviselni a hiányt, nem tudsz valamire várni, nem égsz a vágytól, nem virrasztasz, addig nem is vagy kész a fogadásra.” Mert ahhoz szükség van egy kiürített térre, ahová valaki beléphet. Az evangélium felolvasása előtt azt kértük Istentől, hogy adjon nekünk füleket a hallásra. Mert nemcsak hallani kell valamit, hanem kinyitni a fülünket és főleg a szívünket, megteremteni magunkban a várakozást, felkelteni a vágyat. Ha ezek a feltételek megvannak, akkor a beszéd behatol - nemcsak a fülünkbe, hanem a szívünkbe is.

Témánk tehát az éberség, az ébrenlét, a tudatosság szintje. Ám az olyan társadalomban, amelynek egyetlen törekvése, hogy minden szükségletünket és minden üres helyet bennünk folyton betöltsön, akad-e valaki, aki képes rá vagy egyáltalán hajlandó - reggel vagy este, vagy a nap bármely órájában - egyedül maradni? Kikapcsolni a mobilját, elzárni a rádiót, televíziót? Aki elfogadván, hogy betöltetlenül hagyja a keletkező űrt, egyszerűen csak néz ki az ablakon, vagy bámulja a mennyezetet?

Aki imádkozik, de úgy, hogy nem mond semmit, míg lassanként kiüresedik és érezni kezdi a betódló jelenlétet. A valódi jelenlét tanúi gyakran a csukott szemek. Akkor a szív garantálja a látást.

„Add megtalálnom életemben a Te jelenlédet, uram, adj égő lámpást a kezembe.”

Az égő lámpa az emberi szív. Az ébre, a várakozó, a virrasztó ember szíve. A teljesen ébrenlévő, szellemtudatos, szent ember szíve.

Mi a böjt értelme? Sokan közülünk úgy készülnek az augusztus 15-ei ünnepre, hogy böjtölnek. Szép szokás. Nem csak azért böjtölünk, hogy eleget tegyünk egy egyházi előírásnak, tehát mert kötelező. Nem, a böjt arra szolgál, hogy fizikai hiányérzetet teremtsen bennünk, ürességet, amely spirituális térséggé válik, befogadó képességgé alakul át. A böjt értelme: Ellenszegülni egy olyan fogyasztói társadalomnak, amely egyfolytában arra ösztökél, hogy: egyél, igyál, fogyassz, idenezz, idehallgass! Ekkor jön segítségünkre az ébrenlét.

Kérdezzük meg magunktól: Vajon mi ébren vagyunk-e? életvitelünk előidézi-e ezt a tudatosságot, ezt az egymásra figyelést, ezt az odafigyelést Istenre, ezt a figyelmet az élet dolgai iránt? Mert bár bőven vannak jelek körülöttünk, de nem láthatjuk meg, nem tudjuk felismereni őket.

Nézzük, mi van a mai szent olvasmányban Szent Pál zsidókhöz írt levelében: „a hit pedig alapja annak amit remélünk, bizonyítéka annak, amit nem látunk.” (Zsid 11,1). De ez a láthatatlan csak olyan mértékben lesz látható, amennyire ébren, amennyire tudatosak vagyunk. Anélkül nem látunk meg mást, mint amit a kamera, amit a fényképezőgép, amit mindenki lát. De az emberi lény több, mint

egy kamera. Az embernek van szíve, és a szív meglátja, amit a szem nem lát.

Ez az olvasmány azt mondja nekünk, hogy a hit a szív képessége meglátni azt, ami a szemmel nem látható. Magasfokú ébrenlétet, a super-tudatosság állapotát tételezi fel, amelyik várakozik, szellemi várandósság, amit sokan nem érnek el. Egy aszkézis, egy élet-fegyelem eredménye.

Amikor arra szólítanak fel:

Szenteljetez egy félórát naponta Istennek, maradjatok vele és önmagatokkal, hallgassatok - óriási megdöbbenés! - Töltsetek el évenként egy hetet teljes csendben! - Egy álló hétig hallgatni? Szent Ég! Mit fogunk csinálni egy hétig? - Lám, itt jelentkezik az ürességtől való félelem! De annak, hogy elérjük ezt az ébrenléti állapotot, ezt a tudatosági szintet, amiről beszélek, feltételei vannak. Ha nem teljesítjük ezeket a feltételeket, ne csodálkozzunk,

ha nem jön létre. Nincs sok értelme erről tovább beszélni. „Szerezd meg a tapasztalatot és a többit meglátod.”

Ma meghívtalak benneteket, kedves Barátaim, megtenni ezt a lépést a szív és az öntudat ébrenléte felé. Ez a hit lépése a láthatatlan dolgokba való belső meglátás érdekében, hogy felismerjük mindennapi életünk szívében - Isten jelenlétét. Ámen.

Nagypénteki történet

Volt egyszer egy George Thomas nevű ember, aki lelkészként szolgált egy kis New England állambeli városkában.

Az egyik Húsvét alkalmával történt, hogy vasárnap egy nagy, üres és rozsdás kalitkával ment fel a szószékhez.

Az emberek felhúzták a szemöldöküket ahogy Thomas testvér beszélni kezdett.

"Tegnap ahogy a városban sétáltam megláttam egy kisfiút, amint közeledik egy

kalitkát lóbálva a kezében. A kalitka aljában három kis mezei madárka csücsült dideregve a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiúcskát és megkérdeztem,

"Hát neked mid van, fiam?" "Csak néhány öreg madaram" - jött a válasz. Mit fogsz velük csinálni?" - kérdeztem. Hazaviszem őket, és szórakozni fogok velük" - válaszolta.

"Incelkedni fogok velük, kihúzom a tollaikat, hogy így elkezdjenek egymással verekedni. Nagyon jól fogok szórakozni." "De előbb-utóbb beleunsz majd a madaraidba. Utána mit csinálsz majd?"

"Hát szerzek valami macskát," - válaszolta a fiú. - "Ők úgyis szeretik a madarakat, majd odaadom nekik."

A lelkész csöndben volt egy pillanatig. Mennyit kérsz azokért a madarakért, fiam?"

Tessék?!!!!

Miért? Uram, önnek nem kellene ezek a madarak. Hiszen csak egyszerű mezei madarak. Nem énekelnek. Még csak nem is szépek!

"Mennyi?" kérdezte a lelkész újból. A fiúcska ránézett a lelkészre, mintha azt akarná mondani, hogy nem normális, majd rávágta:

"10 dollár."

A lelkész benyúlt a zsebébe, kivett belőle egy 10 dolláros bankjegyet, majd beletette a fiú kezébe. A fiú egy pillanat múlva már el is tűnt. A lelkész felvette a kalitkát és óvatosan elvitte az utcácska végébe, ahol egy kis füves rész volt egy fával. Letette a ketrecet, kinyitotta az ajtaját, és gyöngéden kocogtatva a rácsokat, rávette a madarakat, hogy kijöjjenek, szabaddá téve ezzel őket.

Nos, ez megmagyarázta a szószékre felvitt üres kalitkát, de aztán a pásztor tovább folytatta történetet.

Egy nap Sátán és Jézus beszélgettek. A Sátán pont az Éden kertjéből jött, és büszkén, dölyfösen pöffeszkedett. Igen, uram, megszereztem az összes embert ott lent. Felállítottam egy csapdát, olyan csalit használtam, amiről tudtam, hogy nem fognak tudni ellenállni. És mindet megfogtam!" Mit fogsz velük csinálni?" - kérdezte Jézus. Sátán így válaszolt: "Oh, szórakozni fogok velük. Megtanítom, hogy hogyan házasodjanak össze, és hogyan váljanak el egymástól; hogyan gyűlöljék és bántsák egymást; hogyan igyanak, cigarettázzanak és átkozódjanak. Megtanítom nekik, hogy hogyan kell fegyvereket gyártani és bombákat, és hogyan kell ölni. Nagyon jól fogok szórakozni!"

És mit csinálsz velük, ha már kész vannak?" - kérdezte Jézus. "Ó, hát megölöm őket." - büszkélkedett Sátán. Mennyit akarsz értük?" - kérdezte Jézus. "Ó, neked nem kellene ezek az emberek. Teljesen értéktelenek. Ha megveszed is őket, gyűlölni fognak. Leköpnék, átkoznak és megölnék majd. Neked igazából nem kellene ezek az emberek!"

"Mennyi?" - kérdezte Jézus megint. Sátán gúnyosan Jézusra mosolygott és így szólt: A véred, az összes könnyed és az egész életed."

Jézus így szólt: "MEGEGYEZTÜNK!" Aztán kifizette az árat...

A pásztor felemelte a kalitkát, kinyitotta a szószék ajtaját és lejött a pulpitusról.

Ministránsok és Zsoltárénekesek téli kirándulása.

Március 5-én, szombaton Bagolára a Romlott várhoz kirándultunk Lóránt atyával. Az út izgalmas volt, busszal indultunk majd átültünk egy teherautóba. Utána egy sétával megérkeztünk a Romlott várhoz. Itt játékot szervezett az atya. Majd az ottani Templom közösségi termében egy jóízű falatozás után megnéztük a „Legyél te is Bonca” című filmet. Késő délután gyalogosan tértünk vissza plébániánkra. Jól éreztem magam köszönet érte Lóránt Atyának.

***

A ministránsok rendhagyó téli kirándulása idén a „tavasz 5. napjára” esett. A túra középpontjában a bagolai Romlott vár állt. A hadsereg reggel 9-kor gyülekezett a plébánián és közel 40 fővel indultunk busszal a várostromra. Lóránt atya fantáziájában eddig sem kételkedtem, de megmondva őszintén, erre nem számítottam. Miután leszálltunk a buszról, L. atya egy rövid köszöntő után megemlítette, hogy a két meglepetés közül, amit a szórólapra írt, az egyik már itt vár pár lépésre egy kanyarban. Ez a meglepetés egy teherautó volt, nem kis mennyiségű paddal. A nagyobb fiúk segítettek a beszállásnál és mint egy igazi sereg, elindultunk Bagolára. Az út kissé döcögősnek bizonyult, de a hangulat az garantált volt. A teherautó csak egy darabig vitt minket, utána mentünk...lábbusszal!!

Kinek rövid, kinek hosszú séta után megérkeztünk a Romlott várhoz. Márk közvetítésével megtudtuk, mit is takar ez a „romlott” jelző. Atya kitalált egy várostromra emlékeztető játékot és gondoskodott a napi mozgásigényünkről is. A csapat két részre oszlott: A várvédőkre és az ostromlókra. A játék két felvonásból állt, így mindegyik csapatnak volt alkalma védeni is, ostromolni is. A csata után megörökítettük a nevünket egy kis füzetben és indultunk a bagolai templomba lakomára és a hátra lévő meglepetésre. Vendéglátóink biztosan tudták, hogy egy hadsereg tart feléjük, mert rengeteg ételt-italt készítettek számunkra. A második meglepetés is nagyon tetszett. A Bonca sorozat következő részét, a „Legyél te is Bonca” c. filmet néztük meg a gyönyörű templomban. Nem láttam még ilyen mély gondolatokat hordozó érdekes filmet. A lelki táplálék után következett egy kis finomság, a palacsinta.

A hazaút kicsit kalandosra sikerült, de mindenki épségben hazaért. Köszönjük L. atyának ezt az izgalmas napot, és per-se Ilike néninek a finom palacsintát.

Németh Csenge Palin VIII. oszt.

***

Az első hittanos kirándulásom.

Március 5-én a zsoltárénekesekkel és a ministránsokkal kirándulni voltunk. Utunk Bagolára, azaz a Romlott várhoz vezetett. Két meglepetés is ért bennünket. Az egyik: teherautóval utaztunk Bagolára. A másik: Megnéztünk egy

filmet, melynek címe: Legyél te is Bonca! Nekem legjobb-

ban a játékot tet- szett a Romlott vár mellett. A játék szabálya: Két csapatra voltunk osztva. Mind a két csapatnak volt egy

szalaggal körülvett köre, melyben 3 bot feküdt. Kaptunk 3 szalagot. Az ellenségnek ki kellett tépni a szalagjainkat és a körből /melyet emberek védtek/ kilopni a három botot. Én sajnos hamar kiestem. Amikor a bagolai templomba értünk, ott kaptunk ebédet. Épp indultunk hazafelé, miközben az ottani lakosok megkérdezték, hová tartunk. Mondtuk, hogy Nagykanizsára megyünk. Közölték, hogy rossz irányban indultunk el. Így tehát eltévedtünk. Mentünk még egy kicsit gyalog és észrevettük, hogy jön L. atya a kisbusszal. Mindenki futott felé, hiszen nagyon megörültünk neki. Már nagyon kifáradtak a többiek a gyaloglásban. A csapatunk szerencsére épségben hazajutott. Még csak ez volt az első hittanos kirándulásom, de nagyon szuper volt!

Németh Virág

Palin III. oszt.

Szent József búcsú 2011. Gyerekprogramok

Kíváncsian készültem a búcsúra. Szüleimmel mentem el a focimeccsre, ahol a játék izgalmas volt. A gyerekek ellen a mi csapatunk nyert. A Csodák Palotájában az Optika –szoba tetszett a legjobban. Makrai Olivér Zrínyi isk. I. oszt.

***

Március 19-én, 16 órakor volt az apák-fiúk focimeccs. Ennek az volt a célja, hogy együtt legyünk. Március 20-án 10 órakor volt a templom kolostorában a Csodák palotája c. rendezvény gyerekeknek. Volt 12 szoba. Ezek voltak például: a Fúr-farag szoba, Optikai szoba, Nyelvgyötrő szoba, Erőművész szoba, és ....Mindegyikhez kellett gondolkodás. A rendezvény egy Mi-atyánkkal zárult. Mandl Barnabás Zrínyi isk. IV. oszt.

***

Vasárnap templomunkban nagyon jó élményben részesültem. Nekem és az anyukámnak is nagyon tetszett minden, de különösen az Árnyas szoba, ahol árnyjátékokat gyakoroltunk. A pillangó sikerült a legjobban.

Csonka Izabella Bolyai isk. II. oszt.

***

Vasárnap az alsó templomban érdekes programokon vettem részt. A Fizikus szoba tetszett a legjobban. A végére nagyon éhes lettem, legjobban a palacsinta ízlett. Szíva Nátán Bolyai isk. II. oszt.

Hallotta?

A Kereszthordozás joga Szabad a feszület az iskola falán

Az emberi jogi előírásokkal nem ellenkezik, ha az olasz állami iskolákban feszület lóg a falon. Az Európai Emberi Jogi Bíróság minapi döntése fontos mérföldkő az évek óta húzódó identitásbeli vitában.

A bírósági döntés egy évek óta tartó ügyet zárt le, hiszen a strasbourgi testület elsőfokú döntése még épp a most elfogadott jogerős ítélet ellenkezőjét fogalmazta meg. A vitát egy Olaszországban élő, finn származású édesanya robbantotta ki, amikor panaszt tett egy olasz bíróságnál az állami iskola falán található kereszt miatt, ami szerinte sérti a jogait abban a tekintetben, hogy milyen szellemiségben nevelje fel két fiát. Az olasz iskolákban nem kötelező, de a hagyományok miatt általános a feszület jelenléte.

Nem jelkép, hanem a kultúra része

Az olasz bíróság elutasította a finn-olasz édesanya kérelmét, így került az ügy az Európai Tanács bírói testületéhez, az Európai Emberi Jogi Bírósághoz, mely első fokon igazat adott a felperesnek. Az olasz állam azonban fellebbezett a döntés ellen, arra hivatkozva, hogy a feszület Olaszország kultúrájának szerves része – sokkal inkább az olasz hagyományok szimbóluma, mintsem vallási jelkép –, így annak helye van az állami iskolákban is. Ezt az érvet elfogadva hozta meg jogerős végső döntését a testület Nagytanácsa, hangsúlyozva, hogy nincs arra bizonyíték, hogy a kereszt jelenléte hatással lenne a diákokra. A döntést üdvözölte Franco Frattini olasz külügyminiszter, aki hangsúlyozta, hogy az „a saját értékek és identitás megvédésének fontosságát helyezi előtérbe.” Szerinte egy ellentétes előjelű döntés azért is lett volna abszurd, mert a

felmérések szerint az olaszok 80 százaléka támogatja a feszületek kiakasztását az iskolákban. Természetesen a Szent-szék is örömeinek adott hangot, „történelminek” nevezve a strasbourgi döntést. Noha az Egyház és az állam szétválasztása 1984-ben Olaszországban is végbement – ekkortól nem államvallás a római katolikus kereszténység –, az 1920-as években született, a középületekben kifüggesztendő keresztokról szóló rendelkezést ez nem érintette.

Klerikális politika: megosztott Lengyelország

A bírósági ítélet hatálya nem vonatkozik automatikusan más európai országok gyakorlatára, az Európa Tanács tagállamaiban azonban kavarhat vihart a döntés. Egyes közép-európai országokban – elsősorban Ausztriában, Litvániában és Lengyelországban – Olaszországhoz hasonlóan általános a kereszt kifüggesztése, amely a keresztény gyökerek mellett a kommunizmussal való szakítást is jelképezni hivatott. Ezek az országok aggódva figyelték a strasbourgi bíróság munkáját, egy esetleges jogerős tiltás ugyanis közvetve náluk is komoly hatásokat válthatott volna ki, amennyiben civilek hasonló eljárást kezdeményeznek.

Allampolgári szinten azonban még az olyan, erős keresztényi gyökerekkel bíró országokban is, mint Ausztria, Lengyelország és Németország, folyamatos vitára ad okot a téma. Lengyelországban például Lech Kaczynski volt elnök tavaly áprilisi repülőgépszerencsétlenségét követően az áldozatok emlékére egy négy méteres fakeresztet állítottak az elnöki palota elé, ami hamarosan zarándokhellyé vált. Az új miniszterelnök, a liberális-konzervatív Donald Tusk hívei azonban a kereszt eltávolítását fontolgatják, hogy lezárhassák Kaczynski öt éves klerikális politikán alapuló korszakát. Az ügy óriási botrányt kavart és megmutatta Lengyelország megosztottságát a „régí”, mélyen vallásos és nacionalista és az „új”, a katolicizmushoz kevésbé kötődő, szekuláris-liberális rétegek között. Az előbbieket mindaddig megtartaná a szobrot, amíg egy méltó emlékhelye nem épül a néhai elnöknek, az utóbbiak viszont azzal érvelnek, hogy egy vallási szimbólumnak – a tagadhatatlan katolikus befolyás ellenére – semmi keresnivalója nincs egy ilyen fontos állami épület előtt, hiszen az alkotmány

is garantálja az állam és az egyház szétválasztását.

A kereszt botránya

A keresztény szimbólumok miatti érzékenység azután került előtérbe, hogy egyre több európai országban hoztak törvényeket a muszlim jelképek (leginkább a fátyol) köztéri viselésével kapcsolatban – a diszkrimináció vádjának kivédésére a keresztények szimbólumait is hasonló módon tiltani kezdték. Szekuláris politikusként Alsó-Szászország (muszlim) szociális miniszterasszonya, Aygül Özkan például éppen a kereszt eltávolítását követelte az állami iskolákból, mert azoknak „ugyanannyira nincs ott helyük, mint a fejkendőknek” – a politikus személyes véleménye ugyanakkor szöges ellentétben áll pártja, a kormányzó Kereszténydemokrata Unió (CDU) álláspontjával. A szekularizáció hívei néha túlzásba esnek. Néhány éve például egy 13 éves brit diákot kényszerítettek keresztet ábrázoló nyakláncra levételére, mert az „egészségügyi és biztonsági kockázatot jelent.” Az átlátszó indoklást erősíti, hogy az iskola tanulóinak közül – a hivatalos tiltás ellenére – rengetegen hordanak hasonló (csak nem keresztet formáló) ékszereket, azokat azonban nem parancsolták le róluk. A British Airways sem maradt ki a botrányok sorából: egyik alkalmazottját szintén kereszténységét tükröző ékszere miatt fenyegette meg elbocsátással. Végül a közfelháborodás miatt a légitársaság visszakoezni kényszerült.

Ki kockázatot?

Hasonló eset történt Hollandiában is, ahol egy egyiptomi származású metrövetőt kértek meg, hogy a nyakában lógó feszületet rejtse el inge alá, amire ő nem volt hajlandó. A felszólítás indoklásában az állt, hogy a vállalatnak ezzel az egyenruha egységességének megőrzése a célja. Az érintett azon megjegyzésére, hogy a muszlim női dolgozók hordhatják fejkendőjüket, a vállalat azt válaszolta, hogy a fejkendő a dress code része, hiszen a vállalat logója és színeit viseli magán.

Ángyán: a pénz nem a kamatokról, hanem az elszámolásról szól

Kékfrankokat a templomi perselybe

Bevált a soproni helyi pénz, az egy éve kibocsátott utalvány sikerét jelzi: már 420 hazai vállalkozás fogadja el, sőt néhány osztrák családi vállalkozásnál is lehet így fizetni.

– Száztíz millió ember használ helyi pénzt a világon. Ezek közé tartozik immár egy éve a soproni kékfrank is, amellyel egyelőre csak néhány ezren fizetnek áruért és szolgáltatásért. Valójában egy pénzhelyettesítő utalványról beszélünk. A szövetkezetünk csak tagjainak, illetve partnereinek adhat kékfrankost, a partnerek azonban már idegeneknek is följánlhatják. Így fizethetnek vele az elfogadó vállalkozásoknál: a fodrásznál, a fogorvosnál, a cukrászdában, egyes boltokban, és akár bedobhatják a templom perselyébe is. – mondta Pertkovácz Tamás, a kékfrankost kibocsátó Ha-Mi-Összefogunk Európai Szövetkezet (Ha-Mi) elnöke, aki szerint az első év eredményi igazolták kezdeményezésük sikerét.

A pénzügyi felügyeleték által engedélyezett helyi pénz mögött százszázalékos fedezet áll – hangsúlyozta az elnök. Egy frank egy forintot ér, legkisebb címletük az ötszázas, a legnagyobb a húszezres, aprópénzről egyelőre nincs szó. Sopron saját pénzét a magyar pénzjegynyomdában nyomják és ugyanolyan szintű biztonsági elemekkel látják le, mint a 20 ezer forintost. A Ha-Mi idei célkitűzése, hogy elérjék a százmillió forintos kékfrank kibocsátást. Az egyes címleteken olyan hírességek portréja látható, akik valamilyen módon a városhoz kötődnek: az ezrest Kitaibel Pál kémikus és botanikus arcúja díszíti, a tízezresen Joseph Haydn, a húszezresen pedig Liszt Ferenc portréja látható.

– A magyar kormány fontos ügyének tekinti, hogy ösztönözze a soproni kékfrankhoz hasonló kezdeményezéseket. A nemzeti fizetőeszköz mellett létező helyi pénzek elősegíthetik a kistérségek gazdaságának élénkülését. A helyi befektetők nagyobb elkötelezettséggel és

hatékonysággal képesek működni a helyi közösség javára – jelentette ki Ángyán József, a Vidékfejlesztési Minisztérium államtitkára a helyi pénz szerepéről szóló, soproni konferencián.

A hazai helyzetet jellemezve Ángyán megjegyezte: az elmúlt húsz esztendőben két és félszer annyi pénz ment ki az országból, mint amennyit a hatalmas nemzeti támogatásban részesített multik befektettek. A globalizáció ilyen jellegű negatív hatásait is ellensúlyozhatja az, ha visszatérünk a pénz eredeti funkciójához, ami nem a kamatokról szól, hanem arról, hogy el lehessen számolni egymás viszonylatában a termékeket, illetve a szolgáltatásokat.

Valló László -Rábaközi tallér

A soproni kékfrank után egy újabb helyi pénz bevezetését tervezik az év második felében. A forgalomba kerülő rábaközi tallért ugyanaz a bank bocsátja majd ki, amelyik a kékfrankost, és biztonsági elemi is azzal lesznek azonosak. A tallér a Rábaköznek lehet saját fizetőeszköze – jelentette ki Hámori György, Kapuvár polgármestere.

Tóth Miklós

Jézus

Egy...

Aki elajándékozta magát,
Odaadta mindenét,
Aki kenyérré és borrá lett,
Egy darab kenyérré,
Egy korty borrá
Mindazokért,
Akkik éheznek, szomjaznak
Kenyér,
Szeretet,
Igazságosság után.

Nézzétek,
Milyen ember ez,
Aki engedi, hogy vegyék
Rágják, törjék,
Megegyék,
Darabról darabra,
Napról napra,
Nyeljük, faljuk,
Kihasználják, kiigják
Vérének utolsó cseppjét is,
Míg minden
Beteljesült
És a sír is kiürült.

Igen,
Ez Isten Fia volt.

Lothar Zenetti

Konvertiták 4. rész

G. K. Chesterton

G. K. Chesterton (1874-1936) Anglián író, irodalomkritikus, újságíró, közgazdasági, politikai és társadalom-elemző, szónok, humorista és költő. Élete során egyre inkább azonosult a katolikus szellemiséggel, elhatárolódva a protestáns individualista szemlélettől. 1922-ben lépett a Katolikus Egyházba. A végső ok, saját szavaival, ez volt: "Hogy megszabaduljak bűneimtől." Illetve, ahogy Rice atya, az áttérését elfogadó bencés szerzetes mondta: "Az Egyháznak a bűnnel szemben történő eredményes fellépése miatt." Nem sokkal később felesége is követi példáját.

"Optimizmusom története valójában inkább egy különös kaland. A jelenkori pesszimizmus legmélyebb szakadékaiban elmerülve a lázadás riadalmát éreztem; el akartam üzni az ördögöt, lerázni a lidércnyomást. De mindaddig, míg csak filozófiai vagy vallási segítség nélkül elmélkedtem, csupán saját magamból merítve gondolataimat, egy kezdetleges misztikus hitet gyártottam magamnak: azt, hogy az élet még a legrimitívebb megnyilvánulásaira leegyszerűsítve is eléggé rendkívüli ahhoz, hogy lelkesítő legyen. Minden nagyszerű volt a semmihez képest. Ha a nappal világossága csak álom lenne, még akkor is fényes álom volna, nem pedig rossz éjszakai álom...

Az én lelkiállapotom valóban puritán nagyapáméhoz hasonlított, amikor ő azt mondta: megköszönne Istennek, hogy őt megteremtette, még ha a lelke

elkárhoznék is. Így kapcsolódtam a valláshoz a hála vékony szála által." (*önéletrajz*)

"A kívülállókat azt hiszik, hogy a megtértet lehajtott fejjel látják betérni valamiféle kis templomba, amelynek a belseje - ők meg vannak erről győződve - úgy van berendezve, mint egy börtön vagy kínzókamra. De csak annyit tudnak ezzel kapcsolatban, hogy átment egy ajtón. Azt nem tudják, hogy nem belső sötétség, hanem nagy világosság fénye felé indult el.

Igaz, az utolsó percben a megtértek gyakran az az érzése, mintha a leprások ablakán nézne keresztül, egy kis hasadékon vagy kanyargós üregeken, amely szűkülni látszik, ha mereven nézi; de ez a nyílás az oltárhoz vezet.

Csak amikor bejutott az Egyházba, akkor fedezi fel, hogy az belülről sokkal hatalmasabb, mint kívülről. Ott van az óriási kupolák alatt, melyek nyitottak, mint a reneszánsz és egyetemesekek, mint a világ köztársasága. Akkor minden mai ember számára szokatlan értelemben ejtheti ki ezeket a régi, derűs szavakat: "Romanus civis sum, nem rabszolga..."

"Egyedül a Katolikus Egyház kíméli meg az embert attól a lealacsonyító rabszolgaságtól, hogy saját korának gyermeke legyen. Az új vallások sok tekintetben alkalmazkodtak az új körülményekhez; de mikor majd a ma oly fontos körülmények - körülbelül egy század leforgása alatt - megváltoznak, ezek a szempontok csaknem jelentéktelenné válnak.

Amikor az új vallás egyetlen szántóföldjét vadzabbal vetette be, melyet általában messzire hord a szél, a föld terméketlenné válik. A katolikus Egyháznak ellenben gazdag választéka van kincsekből; válogathat a századok között, és az egyik korszakkal megválthat egy másikat. Hivatkozhatik a régi világra, hogy helyreállítsa az újnak az egyensúlyát...

Az Egyház megőrizte a hagyományt egy olyan korban, amely ostobán elutasította és megvetette azt. Ennek viszont egyszerűen az az oka, hogy az Egyház mindig magára marad annak a védelmezésében, amit pillanatnyilag megvetnek.

Ma már az értelem egyetlen XX. századi bajnokaként lép fel, mint ahogy a XIX. században a hagyomány egyetlen bajnoka volt...

Az összes irracionális filozófia között a mienk racionális filozófia marad." (*A katolikus Egyház és a megtérés*)

"Katolikussá válni nem a gondolkodás abbahagyását jelenti, hanem azt, hogy megtanuljunk gondolkodni. Az áttért katolikusnak először van kiindulópontja, hogy helyesen és komolyan gondolkozzék. Először van módszere ahhoz, hogy bármely kérdés igazságát próbára tegye...

Amit jelenleg szabadgondolkodásnak neveznek, azt némelyek nagyra értékelik, nem azért, mert ez a szabad gondolkodás, hanem mert megszabadulás a gondolkodástól, a gondolkodás szabad távolléte..." (*A katolikus Egyház és a megtérés*)

"Bizonyos emberek, különösen a fiatalok közül, felhagynak a katolicizmus gyakorlatával, de egyikük sem a protestantizmus kedvéért. Gyakorlatilag valamennyien a pogánysággért hagyják el.

Dolgokért, nem elméletekért hagyják el; és ha vannak elméleteik, azok néha futurista elméletek, de valójában sohasem a protestantizmus teológiai elméletei.

Nem azt mondom, hogy a sörért és a tekebábukért hagyják el a katolicizmust, mert a katolicizmus sohasem vette el a kedvet ezektől az intézményektől, ahogy azt néha a protestantizmus tette. Azért hagyják el, hogy vígan éljenek...

Tudom az öreg racionalisták azt hangoztatják, hogy értelmük akadályozza meg a hithez való visszatérésüket, de ez nem igaz: ez már nem az értelem, hanem inkább a szenvedély...

Ők úgy érzik - nem oktan módon - : az a tény, hogy elkötelezik magukat a katolicizmussal szemben, felelősségvállalást jelent, mely állandóan zablaként működik."

(*A katolikus Egyház és a megtérés*)

"Harc kezdődött... Sötétség és fény... Milyen lesz a befejezés?" (*utolsó szavai*)

2011. április

1. péntek

[Oz 14,2-10](#); [Zs 80](#); [Mk 12,28b-34](#)

Egyenesek az Úr útjai, az igazak járnak rajtuk

2. szombat

(Paolai Szent Ferenc, Prohászka Ottokár)

[Oz 6,1-6](#); [Zs 50](#); [Lk 18,9-14](#)

Irgalmasságot akarok és nem áldozatot!

3. vasárnap: NAGYBÖJT 4. VASÁRNAPJA

[1Sám 16,1b.6-7.10-13a](#); [Zs 22](#); [Ef 5,8-14](#); [Jn 9,1-41](#)

Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt, ami a szívben van

4. hétfő

(Szevillai Szent Izidor)

[Iz 65,17-21](#); [Zs 29](#); [Jn 4,43-54](#)

Örvendjete és vigadjatok mindörökké

5. kedd

(Ferrer Szent Vince)

[Ez 47,1-9.12](#); [Zs 45](#); [Jn 5,1-3a.5-16](#)

Élni fog minden a templomból fakadó pataokban

6. szerda

[Iz 49,8-15](#); [Zs 144](#); [Jn 5,17-30](#)

Megőriz és megajándékoz az Úr a szabadulás napján

7. csütörtök

(De la Salle Szent János)

[Kiv 32,7-14](#); [Zs 105,19-23](#); [Jn 5,31-47](#)

Múljk el, Uram, izzó haragod, szánd meg népedet!

8. péntek

(II. Rákóczi Ferenc, Széchenyi István)

[Bölcs 2,1a.12-22](#); [Zs 33](#); [Jn 7,1-2.10.25-30](#)

Tegyük próbára az igazat, ítéljük gyalázatos halálra

9. szombat

[Jer 11,18-20](#); [Zs 7](#); [Jn 7,40-53](#)

Olyan voltam, mint a vágóhídra hurcolt gyanútlan bárány

10. vasárnap: NAGYBÖJT 5. VASÁRNAPJA

(Szent Ezekiel)

[Ez 37,12-14](#); [Zs 129](#); [Róm 8,8-11](#); [Jn 11,1-45](#)

Lelkemet adom belétek, életre keltek benneteket

11. hétfő

(Szent Szaniszló)

[Dán 13,1-9.15-17.19-30.33-62](#); [Zs 22](#); [Jn 8,1-11](#)

Szorongatás vesz körül, de Isten megmenti a benne bízókat

12. kedd

(Szent I. Gyula)

[Szám 21,4-9](#); [Zs 101](#); [Jn 8,21-30](#)

Aki föltekintett a rézkígyóra, életben maradt

13. szerda

(Szent I. Márton)

[Dán 3,14-20.91-92.95](#); [Dán 3,52-56](#); [Jn 8,31-42](#)

Isten elküldte angyalát, és megszabadította szolgálait

14. csütörtök

(Szent Tibor)

[Ter 17,3-9](#); [Zs 104,4-9](#); [Jn 8,51-59](#)

Ábrahám lesz a neved, mert sok nép atyjává teszek

15. péntek

[Jer 20,10-13](#); [Zs 17,2-7](#); [Jn 10,31-42](#)

Kiragadja az Úr a szegény ember életét a gonoszok kezéből

16. szombat

(Soubirous Szent Mária Bernadett, Szent Labre Benedek)

[Ez 37,21-28](#); [Jer 31,10-13](#); [Jn 11,45-56](#)

Megszabadít az Úr, és egy néppé tesz

17. vasárnap: VIRÁGVASÁRNAP

[Iz 50,4-7](#); [Zs 21](#); [Fil 2,6-11](#); [Mt 26,14 - 27,66](#)

Nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg, mert az Úr megsegít

18. hétfő

[Iz 42,1-7](#); [Zs 26](#); [Jn 12,1-11](#)

Benned ajándékozom meg világossággal a nemzeteket

19. kedd

[Iz 49,1-6](#); [Zs 70](#); [Jn 13,21-33.36-38](#)

Szolgám vagy, hogy eljusson szabadságom a föld határáig

20. szerda

[Iz 50,4-9a](#); [Zs 68,8-34](#); [Mt 26,14-25](#)

Az Úr megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban

21. csütörtök: NAGYCSÜTÖRTÖK

(Szent Anzelm)

[Kiv 12,1-8.11-14](#); [Zs 115](#); [1Kor 11,23-26](#); [Jn 13,1-15](#)

Tartsátok emlékezetben ezt a napot, és ünnepejétek meg!

22. péntek: NAGYPÉNTEK

[Iz 52,13 - 53,12](#); [Zs 30](#); [Zsid 4,14-16](#); [5,7-9](#); [Jn 18,1 - 19,42](#)

A mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze

23. szombat: NAGYSZOMBAT (SZENT ADALBERT)

24. vasárnap: HÚSVÉTVASÁRNAP

(Szent György, Sigmaringeni Szent Fidé)

[ApCsel 10,34a.37-43](#); [Zs 117](#); [Kol 3,1-4](#); [Jn 20,1-9](#)

Jézust megölték, de Isten harmadnapon feltámasztotta őt

25. hétfő: SZENT MÁRK EVANGÉLISTA (ünnap)

(Szent Ervin)

[ApCsel 2,14.22-32](#); [Zs 15](#); [Mt 28,8-15](#)

Jézust feltámasztotta Isten, aminek mi tanúi vagyunk

26. kedd

(Szent Anaklét, Szent Radbert)

[ApCsel 2,36-41](#); [Zs 32](#); [Jn 20,11-18](#)

Jézust, akit keresztre feszítettek, Krisztussá tette Isten

27. szerda

(Szent Zita)

[ApCsel 3,1-10](#); [Zs 104,1-9](#); [Lk 24,13-35](#)

A názáreti Jézus nevében kelj föl, és járj!

28. csütörtök

(Chanel Szent Péter, Szent Teodóra, Grignon Szent Lajos)

[ApCsel 3,11-26](#); [Zs 8](#); [Lk 24,35-48](#)

Az élet fejedelmét megöltétek, Isten azonban föltámasztotta

29. péntek: SZIÉNAI SZENT KATALIN (ünnap)

[ApCsel 4,1-12](#); [Zs 117](#); [Jn 21,1-14](#)

Nincsen üdvösség senki másban, mint Jézus Krisztusban

30. szombat

(Szent V. Piusz, Takashi Nagai)

[ApCsel 4,13-21](#); [Zs 117](#); [Mk 16,9-15](#)

Nem tehetjük, hogy ne mondjuk el, amit láttunk és hallottunk

Kitekintő...

Kecskeméthy István

Virágvasárnap és nagypéntek

A "péntek" hellén szó; magyarul azt teszi, hogy "előkészület". Minden péntek a szombat illő megünneplésére való előkészület napja a zsidóknál. De ez az egy: a Nagypéntek sokkal több annál. Ez az igazi előkészület az igazi szombatnak, az örök nyugalomnak és fényes békének nagy napjára, az örökkévalóságra. Istennek és embernek előkészülete.

sEz az előkészület Istennél már nagyon régen kezdődött. Ne legyen sértő, ha családi jelenetnek mondjuk azt, amikor az Atya elküldte a Fiút ennek a világnak a megváltására. Milyen felséges családi jelenet! Az Atya kézen fogva vezeti be szerelmes, egyetlen Fiát jövő küzdelmei, szenvedései és halála helyére, ebbe a

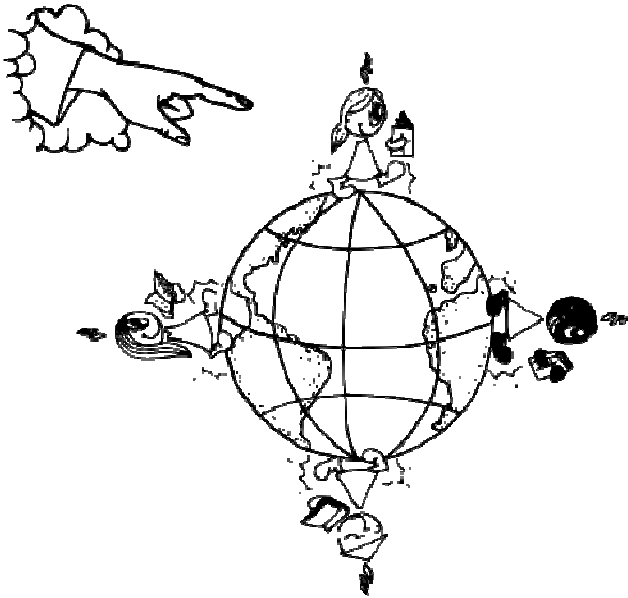
szomorú világba, amelyet Ő olyan nagyon szeret. Angyalok és égi jelek hirdetik érkezését; a megnyilatkozott egekből az Atya maga tesz bizonyosságot kétszer is az Ő szerelmes fiáról. És amikor az ördög minden erejét összeszedte az utolsó nagy harcra; mikor a föld egy gyűlölködő, felfevesztett, vad pokollá változott: az Isten eleresztette az Ő szerelmes Fiának kezét. És a Fiú ott állt a gyűlöletes, halálos kavardásban, Istentől és embertől elhagyottan: égen és földön egyedül.

Íme az ember!... Íme ez az Isten előkészülete a döntő ütközetre. Ez a minden igaz szívet porba kényszerítő családi jelenet: "... úgy szerette Isten a világot,

hogyan az Ő egyszülött Fiát adta érette..."

Ez az Isten előkészülete a döntő ütközetre. És a te előkészületed? Nézd, szegény szegények ma is hozsánát kiáltanak a nagy Királynak; Kajafás, Pilátus, Heródes, Júdás ma is ácsolják a keresztet; és ebben a szörnyű, keserves, álnok, véres kavardásban ma is ott áll a világ felett a Megfeszített ember: az Ember. Miért nem jössz hozzá?

*Kis Tükör, XX. évf.
(1930. április 12.) 15. sz.*

Meghívó

*Nagy-nagy szeretettel hívunk minden kedves testvért az
április 17-én este 7 órakor kezdődő filmvetítésre.*

A Szent József búcsú alkalmával fiataljaink apró jeleneteket vettek filmre evangelizációs céllal. Az így elkészült munkákat szeretnénk templomi közösségünk és minden őszintén érdeklődő elé tárni.

A vetítés helye: plébániánk emeleti díszterme

Szent József Plébánia Ifjúsági Köre

Gyermekek verses kereszt- útja

Bevezető ima

Indulunk a gyászos útra,
Vár a Jézus keresztútja.
Jézus jár e véres úton,
Hogy az ember mennybe
jusson.

Minden állomás előtt

Jézus légy ezerszer áldott,
Mert kereszted és halálad
Megváltotta a világot.

I. állomás

Sok-sok bűnös vádol en-
gem, hogy keresztre fe-
szíttessen. Pilátus, a fé-
lénk, gyáva, ártatlant küld
a halálba. És te? Milyen a
beszéded? Társaidat hogy
ítéled? Ha szóval vétsz
bárki ellen, rossz beszéd-
del bántasz engem. Ó Jé-
zusom, bánom vétkem, el
nem ítélek, ígérem. Tár-
sam becsületét mentem,
ne ítélj el Te se engem.

II. állomás

Nézd a súlyos nagy ke-
resztet, melyet vállaimra
tesznek. Korbács verte,
véres vállam nyomja a sok
bűn a fában. A te bűnöd s
annyi másé, mindenkié, a
világé. Mégis viszem
mind e terhet, hogy meg-
váltsak minden lelket. Ó,
Jézusom, hogy segítsék,
ne nyomjanak úgy a vét-
kek?! Add, hogy én is
elviseljek mindent, min-
dent teéretted.

III. állomás

Nézd, mily nehéz a ke-
resztem, megbotlottam és
elestem, térdem kemény
kőbe vertem, s reám zu-
hant nagy keresztet.
Azért is, mert te elestél,
súlyos nagy bünt elkövet-
tél. Bűnök súlya nyomja
vállam, azért fekszem út
porában. Ó, Jézusom, de
sajnálalak, miattam is bot-
lott lábad. Add, hogy tisz-
ta legyen lelkem, sose
engedj bűnbe esnem.

IV. állomás

Itt jön anyám! Ó Mária,
mit kell szemednek látnia!
Szegény fiad összetörve,

szíved törrel meggyötör-
ve. A sok szülő, a sok
gyermek, akik szíve fagy-
tól dermed, akik egymást
ütik, bántják, fájdalmadat
nagyobbítják. Ó Jézusom,
szánom, bánom durvasá-
gom, megbántásom. Enyé-
im nagyon szeressem, s
Szűzanyát ezerszeresen.

V. állomás

Egyre nehezebb a terhem,
Jaj, ki segít elviselnem?!
Itt jön Simon, cirenei,
"Segíts Simon" mondják
neki. „Vigye, kinek nincs
más gondja, Mért én vi-
gyem?”- zúgva mondja.
Aztán rám néz, megszán
engem, s együtt szenved-
dünk mi ketten. Jó Jézu-
som, tudom, hiszem, ha
ott vagyok, én is viszem.
Add, hogy bármilyen ba-
gyon van, semmikor sem
zúgolódjam.

VI. állomás

Veronika jő az utcán, Né-
zi, nézi véres orcám. Csú-
pa részvét, hogy segítsen,
tisztá kendőt nyújt élé-
bem. Nem is marad el
jutalma annak, aki segít
rajtam. Arcom mását festi
vérem lelkében és kendő-
jében. Jézus, én is ilyen
legyek, gyámola a szenved-
dőknek, arcod ragyogjon
lelkemben, s ezt ne en-
gedd elfelednem!

VII. állomás

Simon segít, velem lép-
ked, mégis nehéz a sok
vétel. Jaj, de nehéz ez a
nagy kín, alig bírják már
lábam. Másodszor is föld-
re estem, porba hullott
gyöngye testem. értetek,
kik újra-újra visszatértek a
rossz útra. Drága Jézus,
mikor gyóntam, bűneimtől
megtisztultam. Ó ne en-
gedj visszaesnem bűn
sarába soha engem.

VIII. állomás

De sok asszony sír, kese-
reg, amint látja, hogy
szenvedek. Hogy így lát-
nak összetörve, katonák
közt megkötözve. Jeruzsá-
lem leányai, nem kell en-
gem így siratni. Sok rossz
napok jönnek rátok, maga-
tokat sirassátok! Kegyes

Jézus, segíts minket, min-
dig bánjuk bűneinket!
Hogy sirassuk ezer vét-
künk, töredelmes szívet
kérünk.

IX. állomás

Már-már alig tudok men-
ni. Jaj de rossz gyöngének
lenni! Harmadszor is elbo-
toltam s vergődtem a nagy
kínokban. Tudtam, lesz
majd sok-sok gyerek, ki a
bűnökben hempereg, ki-
nek tetszik a bűn piszka s
lelke épp csak néha tiszta.
Jézus, Jézus, láttál engem,
bűnbe estem, s föl nem
keltem, ó a bűnök majd
megöltek! De már eztán
soha többet!

X. állomás

A ruháim rám ragadtak,
véres sebeimbe fagytak, s
főnt a Golgota hegyében
újra kezdett folyni vérem.
Ruháimat leszaggatták,
tisztaságom megbántották.
Rossz beszéded, csúnya
tetted, látod, velem miket
tettek! Bűneimet szánom-
bánom, védj Jézus a tisz-
taságom! Jézus kérlek
őrizz engem paráznság
bűne ellen!

XI. állomás

Elővettek nagy szegeket, a
keresztre ráfektettek. Ka-
lapáccsal vertek, vertek
így a fára felszegeztek.
Hogyha lábaddal rosszra vin-
ne, tekints fájó sebeimre,
hogyha kezded rosszat ten-
ne, nézz átszegett két ke-
zemre. Az én bűnöm kala-
pácsa, az is szegezett a
fára. Sajnálom is, amíg
élek! Mind utálok, ami
vétel!

XII. állomás

Jó gyermekek, nézzetek
rám, tövisből van a koro-
nám, vérem hull a föld
porába, meghalok már
nemsokára. Értettek, a
világért, a világ ezer bajá-
ért, helytettek halok én
meg, hogy ti örökké élje-
tek. Áll a kereszt, s én
alatta megfogadom térdre
hullva, neked élek, Neked
halok, Jézus mindig Tied
vagyok!

XIII. állomás

Pilátustól jó emberek el-

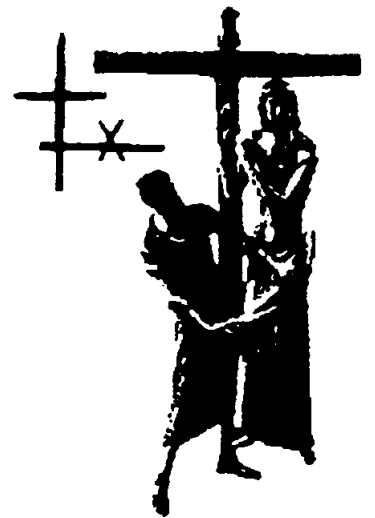
kérték a holttestemet. A
kereszttről leemelték, hogy
a sírba eltemessék. Édes-
anyám, hogy sirattál,
élesztgettél, csókolgattál!
Lelked új tör éle járta, így
jutottál árvaságra! Szűz
Mária, drága Anya szíved
szívem vigasztalja! Gyer-
meked akarok lenni, és
mint Jézus, úgy szeretni!

XIV. állomás

Eltemettek nemsokára,
elnyelt a sír éjszakára.
Sirattak, de nem sokáig,
csak harmadnap hajnaláig.
Feltámadtam új erőben,
Ellenségem mind legyőz-
tem. így élek most főnt a
mennyben, az oltáron s a
szívekben. Édes Jézus,
maradj velem, örömben és
szenvedésben. Te vagy
Uram és Királyom, szép
életem s boldogságom.

Befejező ima

Uram Jézus Krisztus, vé-
gigijártam Veled a kereszt-
utat. Kérlek, legyen az
lelkem és testem oltalmára
és gyógyulására. Legyen
erőm a kísértésben és vi-
gasztalásom a szenvedés-
ben, hogy hűségesen kö-
vesselek Téged az égbe
vezető úton. Amen.

Vissza a jövőbe

Néhány évvel ezelőtt fogtuk a biciklinket, és lekerekeztünk

Newhavenbe, komppal átkeltünk Észak-Franciaországba, majd néhány gyönyörű napot töltöttünk a folyó völgyek menti városok végiglátogatásával. Az utolsó napot a kikötőváros, Dieppe felfedezésére szántuk, mielőtt még este ismét átszeltük volna a csatornát.

Ebéd után bementünk egy nagy templomba, közel a városközponthoz. A hűvös térben egy időre szem elől vesztettem a többiekét, ám néhány perc múlva látom, amint a négyéves Katy egy életnagyságú Mária-szobor előtt áll, és megrökönyödve figyel, amint Jézus anyja mély fájdalmat és veszteséget tükröző tekintettel néz karjában tartott halott fiára. Katy megfordult, és észrevett engem.

- Apa, miért van Jézusnak lyuk az oldalán? Hebegve habogva magyaráztam el neki, hogy egy római katona okozta a dárdájával. Katy arca elfehéredett, és ismét a szoborra pillantott.

- Apa, lyukak vannak a lábán! Miért vannak lyukak a lábán?

- Nézd csak - mutattam a szemközti falon függő kis keresztre. - Odaszegezték a lábát erre a faszervezetre, amit keresztnak hívnak, és ezekben a lyukakban voltak

a szegek.

- Odaszögezték a lábát!?

Megfordult, és ismét tanulmányozni kezdte a kőszobrot, majd elcsukló hangon folytatta:

- Apa, a kezén is lyukak vannak! A kezeit, ugye, nem szögezték oda?

- De, sajnos igen — magyaráztam. Katy erre közelebb lépett a szoborhoz, karjával átölelte Jézust, arcát pedig a térdére hajtotta. Egyszerre mérhetetlen vágyat éreztem visszamenni abba az időbe, amikor először megértettem, hogy Jézus értem halt meg, és amikor ez annyira fáj - mielőtt még szavakba és félelmekbe csomagoltam volna a hitemet. Szerettem volna ismét gyermek lenni.

De csak káposztának éreztem magam.

Új nekem
De régesrégi
Megjött és|
Könnyeim nézi.
Ős szeretet
Tekints le rám
Agapé
Légy az arám!
Megbocsátás
Új kezdet
Az örömtől
Szívem reszket
Most vár rám
Béke béke
A remény
Rabságom vége.

Adrian Plass

Érdekes...

Érdekes, hogy egy ötezres milyen soknak tűnik, ha elviszed a gyülekezetbe, és milyen kevésnek, ha a Tescoba mész.

Érdekes, hogy milyen soknak tűnik, ha egy órán át Istennek szolgálunk, de milyen rövidnek tűnik egy hatvan perces kosármeccs.

Érdekes, hogy milyen hosszú az a pár óra, ha a gyülekezetben vagyunk, de a moziban mindig olyan gyorsan eltelik az idő.

Érdekes, hogy amikor imádkozunk semmi nem jut eszünkbe, de ha egy barátunkkal beszélgetünk, nincs gondunk a szavakkal.

Érdekes, hogy ha egy meccsen hosszabbítanak, a közönség lelkesedése határtalan, de ha a prédikáció kicsit hosszabb, a legtöbben panaszkodunk.

Érdekes, hogy néha milyen nehéz akárcsak egy fejezetet is elolvasni a Bibliából, egy bestsellert pedig le se tud tenni az ember.

Érdekes, hogy az emberek a koncerteken meg a meccseken tolonganak az első sorban levő helyekért, de a gyülekezetben a hátsó sorban levő székekért megy a versenyfutás.

Érdekes, hogy egy keresztyén eseményt jó előre be kell illeszteni az időbeosztásunkba, de ha valami más program jön közbe, még az utolsó pillanatban is maximálisan rugalmasak vagyunk.

Érdekes, hogy milyen nehéz megtanulni az evangéliumot elég jól ahhoz, hogy másoknak elmondjuk, és milyen könnyű számunkra, ugyanazok felé az emberek felé, a pletyka megértése és továbbadása.

Érdekes, hogy azt fenntartás nélkül elhisszük, ami az újságban áll, de megkérdőjelezzük, amit a Biblia mond.

Érdekes, hogy mindenki a mennybe akar jutni, feltéve, hogy nem kell hinniük, gondolniuk, mondaniuk vagy tenniük semmit.

Egy csepp közélet

Szabadon

Forrás: Magyar Nemzet

Ha csak azért lett volna szükség új kormányra 2010 tavaszán, hogy történelmi fordulópontjaink napján szabadon ünnepelhessünk közös múltunk és ne rendőrségi vízágyúk árnyékában, már akkor is megérte volna megbuktatni a szocialistákat.

„Ma senki sem él azokból, akik kétszáz éve éltek e hazában. De ugyanaz a nép vagyunk, mert emlékezünk” – írta Babits Mihály.

A százhatvanhárom évvel ezelőtt élt pesti polgárookra emlékeztünk tegnap, mindazokra, akik részesei voltak a forradalomnak. Ajándék volt a hosszú tél után az első gyönyörű tavaszi nap éppen március 15-én. Az emberek örömmel, fényre és melegre vágyva tódultak ki az utcákra, s a családok is nagyobb számban vettek részt az ünnepi megemlékezéseken. Már nem kellett tartani mesterszőlővésektől, akik az előző években a Nemzeti Múzeum timpanonjánál meghúzódva várták a harci jelet. Nem haltunk felháborodott ünnepelőkről, akiknek őrző-védő legények átvizsgálták ruházatukat és táskájuk tartalmát a Múzeumkert bejáratánál, sem elképedt édesanyjakról nem tudunk, akiknek, mint két éve, biztonsági okokból le kellett adniuk csecsemőjük cumisüvegét.

Különös dolog egy ünnep. Lel-

ke van, mintha ember lenne. Tavaly is volt Himnusz, szép magyar tánc is remekül mozgó fiúkkal, volt műsor és voltak beszédék, és valahogy mégis olyan sóltan volt minden. A Múzeumkertnél tavaly ötezer ember figyelte a műsort, idén húszezren voltak ott. A szónokra, a magyar miniszterelnökre ennyien vártak. Sokan várták, mert sokat várnak tőle. A tömegre a legnagyobb hatással azok a mondatok voltak, amelyek a közös eskütelről, a közös magyar ügyről és a Magyarország melletti közös kiállásról, a magyar érdek melletti elkötelezettségről szóltak. Se Bécs, se Moszkva, se Brüsszel ne diktáljon: talán ez kapta a legnagyobb tapsot. Már érzem, hogyan fogja a baloldal sajtója kitekerni a mondat értelmét, és Brüsszellel való nyílt szembenállással torzítani azt a gondolatot, amely lényege szerint csak az önállóság megköveteléséről szól egy polgári köz-társaságban.

Váratlan volt az új alkotmánytervezet immár Hitvallásnak nevezett preambuluma megidézése s főként az, hogy a jól formált és hallás útján is tökéletesen közérthető mondatok mennyire eljutottak a közönséghez. Nem szeretném eltúlozni a dolgot, de ha rá akarnánk akadni, igencsak vissza kellene menni az időben, hogy egy alkotmányszöveg pusztán fölolvasása ilyen lelkes fogadtatásra találjon.

Talán mert ez nem a szovjet, harmincas évekbeli, buharini alkotmányból sarjadt, amely az 1949-es alkotmány mintája volt. Talán mert ma élő emberek ma dobogó szívvel, ma gondolkodó aggyal állították össze a szöveget negyven év diktatúra és húsz év rendszer-változásnak nevezett, kísérletezéssel és tanulságokkal teli vargabetű tudatában. Van, amikor egy több mint másfél százada írt vers hirtelen nagyon aktuálissá válik. A „rabok legyünk vagy szabadok” a kommunista diktatúra alatt minden alkalommal a szovjet megszállási övezetből való kiszakadásunk vágyáról szólt. Azt hittük, az utolsó szovjet katonával eltávozott rabba válásunk végzete. Nem így van. Amikor Orbán Viktor arról szólt, hogy egy nemzetet két módon lehet legyőzni, karddal vagy adóssággal, világosabban nem is beszélhetett volna. A rabságba vetés ma már – vagy még – áttételes. De a kiszolgáltatottságnak vannak fokozatai. Volt kormány, amelynek az ország állapotának lezüllesztése árán is megérte a nagyobb kiszolgáltatottság elfogadása, és van kormány, amelyik küzd ez ellen.

Rabok legyünk vagy szabadok? Még mindig ez a kérdés. Csak hogy lássunk világosan.

Körmendy Zsuzsanna

Irodalmi melléklet

A bárány

Nincs azon mit tagadni, be is valom, hogy van a háznál száz lej. Hetek óta rejtegeti az asszony a fehérenemű között, és naponként változtatja a helyét. Hol valamelyik rongyos ingem ujjába teszi, hol az Ildikó nyári bugyogójának a ráncába dugja, hol a deszkára terített újságpapír alá rekkenti. Akárhogy meg legyünk szorulva, ahhoz nem nyúlunk, mert az „szent” pénz. A múltkoriban, mikor a kicsi leányunk beteg volt, és nem volt orvososságra való, akkor fogadta meg a feleségem, hogy az első száz lejt félreteszi, és nem nyúlunk hozzá, ha mezítláb kellene is járnunk a félméteres gyönyörű márciusi hóban. Innen a száz lej. Hogy hogyan szereztük, arról jobb nem beszélni. Elég, hogy megvan és „thezaurizálva” van. Tény azonban, hogy mióta megvan, egészen más emberek lettünk. Bizalmunk, biztonságunk visszatért, és mikor hallgatjuk a többi szerencsétlen ember jajgatását, magunkban azt gondoljuk, mint a bibliai farizeus: - „Hálát adok neked Isten, hogy nem vagyok olyan nyomorult, mint ez a szegény Mihók Pál Istvánné!”

Tegnap aztán ennek a boldog állapotnak vége lett. Bűnös meggondolatlansággal „elvertük” a száz lejt. Bárányt vettünk vele. Szép, fekete tejes bárányt, nagy szemű, drága, fűrtös angyalkát. Olyant, amilyent Jézus, a jó Pásztor vállaira szoktak festeni.

Fent nevezett Mihók Pál Istvánné az oka. Csak szegény emberrel ne volna dolga az embernek! Kisírta a zsebünkől azt a pénzt. Az asszonyt hálózta be. Az én színem elé nem mert kerülni. így, „lelkem tekintetes asszony”, úgy „lelkem tekintetes asszony”, nézze meg a halódó kicsi gyermekemet, míg a feleségem titokban elszőkött a háztól és megnézte. Egész délután láttam az arcán, hogy nincs nála rendben valami. Némán kísért egyik

szobából a másikba. Ha leültem, hogy még ki nem próbált barátimnak esdő hangú, kölcsönt kérő leveleket írjak, mindjárt a hátam mögött akadt dolga, s ha ránéztem, olyan panaszos, szomorú szemeket feledett rajtam, mintha én volnék az oka a világ összes nyomorúságának.

- De hát már mondja meg, mi bántja! - törtem ki végül is elkeseredetten.

- Sapu szívem! - bizalmaskodott. (Ezt a „Sapu” szót gyermekeink csinálták az „édesapu” összevonásából). Nézze meg!

- Mi a fenét nézzek meg?

- A Mihókné gyermekét.

- Mi közöm nekem a Mihókné porontyához?

- De olyan beteg szegény, s az anyja nem mer magának szólni! Így kerültem bele az ügybe.

Mihóknének orvosra nem telik, hát azt gondolta, hogy én „tanult ember” vagyok, akinek „könnýű” a beteg gyermekén segíteni.

Az biztos, hogy nagyon „el volt ereszkedve” a szegény prücsök-leányka.

- Mi a véleménye? - biztatott a feleségem, aki szerette volna ezen a téren is megalapozni a faluban a tekintélyemet.

- Az, hogy orvost kell hívni!

- Az uram azt mondja - fordul szelíden a hitet, bizalmat sugárzó körülállókhöz -, hogy mégis el kellene hívni az orvost, mert neki nem szabad megírnia a receptet.

- De miből? - esik kétségbe Mihókné. Az ura sűrű keserőséggel rárivall.

- Avval te ne törődj, csak híjjad!

- Az én költségemre! - segítém ki a bajból.

Azt gondoltam, hogy úgyis tartozom a doktornak, még a nyárról, mikor a gyermekek skarlátban voltak. Egy „látogatás”-sal több-kevesebb, nem számít. Legfeljebb még távolabbról elkerülöm az orvost, mint eddig.

A száz lej azonban nem evvel ment el.

El is feledtem az esetet. Öste rádiót hallgattunk Köpééknél, s mi férfiak éjfélig preferáncsoztunk dióban. (Tíz dió egy lej. Szerencsére nyertem három lejt). Reggel elégedetten ébredék fel. Ildikó éppen az elfeledett „írásbeli feladatot” körmölte a palatáblára, az asszony pedig, egyidejűleg fűsülte a haját, hogy el ne késés az iskolából. Mikor látta, hogy ébren vagyok, megrezsent. Ez már nekem mindjárt gyanús volt.

- Behozzam a reggelijét? - készségeskedett. - Ujjujuj! Baj van! - gondoltam. - Nem bánom, hozza hát azt a kávé! - engedtem mentére a dolgot.

Lebbent is ki mindjárt az ajtón.

- Sapu! - árulkodik azonnal Ildikó. - Anyuka báránykát vett.

- Báránykát?

- Bizony! - mosolyog a drágám. - Olyan szép, cuki báránykát. Piros szalag van a nyakán... Mihók néni hozta, és betették a csűrbe.

Álnokul hallgatok, mikor behozza, az asszony a reggelit. Nem tudok semmiről semmit. Titkon figyelem a szorgoskodását. Az Ildikó mosdóvíztől még harmatos orrocskájáról lerí, hogy büntársak vagyunk, de őt sietve útra teszi az édesanyja. Most körülöttem sürgölődik. „Elég meleg a kávéja?” - Tör a piritós kenyerekből, megigazítja a párnámat és biztat, hogy ráérek még felkelni.

- Sietnem kell, mert dolgaim vannak.

- Írni akar?

- Dehogy! Megyek a csűrbe. Rázottat kell csinálnom a marháknak.

- A csűrbe? - hökken meg.

- Ühüm! - ráz a kacagás.

Az asszony rám néz, vizsgál, kutat.
 - Maga tudja.
 - Mit?
 - Ildikó megmondta.
 - Mit.
 - Hát a bárányt...
 - Miféle bárányt? - játszom a meglepettet.
 - Amelyiket vettem!
 - Maga bárányt - vett?
 - Ne tempózzék, hiszen úgyis tudja... Mihókné hozta... Nincs pénze a receptre...
 - Mivel vette? Ijedten siet a felelettel.
 - Nem a száz lejjel...
 - Más pénz nem volt a háznál... Ha nem a száz lejjel vette, mutassa a száz lejt!
 - Persze! Hogy megtudja, hol tartom! Jó helyt van az...
 Mindjárt ki is szalad és pillanatok alatt behozza a bárányt, leteszi a földre és gyönyörködik, hogy én is gyönyörködjek benne.
 - Látja, milyen drága?
 - Drágának elég drága - szurkálom.
 - Bari, bari, bari! - morzsolja válszul a bárányt orra előtt az ujjait.
 A kis, ártatlan állatka ingadozva áll a vékony lábain, még ködös előtte a világ, a születés mámorát jóformán még el se feledte. Szelíden körülnéz, megbámulja a Szopós-képet az ősmagyarok pogány áldozásáról, egy szerencsét mondató csóré fehérnépet, műveltül „aktot”, és pár bizonytalan lépést tesz felém.
 - Megöljük! - nyugszom bele a változhatatlanba. Feleségem eldőbben és remegve ismétli:
 - Megöljük?
 - Meg hát! Csak nem nevelünk belőle öreg anyajuhot. Olyan tokányt rittyentünk délre belőle, mint a pinty!
 Az asszony hallgat és nézi a bárányt.
 - Mikor az ember a borit a fején keresztül lehúzza - kínzom tovább -, olyan szép kék, mint az ég. Csak azt nem tudom, hogy a mészárosok azt a szép csipkekötényt miből csinálják a hasára a kirakatokban...
 - Szörnyű! - rázkódik meg a feleségem.

Mikor arra hívom fel a figyelmemet,

hogy milyen pompás sapkát szabatok a bőréből, tisztán látszik a mozdulatából, hogy megbánta még azt a percet is, amelyben hozzám jött feleségül, amin nem is csú-dálkozom. A báránka ezalatt némileg megbátorodik, a meleg szobában elégedetten rázogattja a farkát és a hangocskáját is kipróbálja. Ide tipeg, oda tipeg, és sejtelve sincs a halál veszedelméről.

- Megvan három kiló - mondom szakértően, mire az asszony sírásra ereszkedett hangon, figyelmeztet, hogy gondoljak a gyermekeimre. Én kacagva öltözködöm, de hirtelen, minden rá gondolás nélkül az áldoztatást megelőző szavak tolulnak az ajkamra:

„Ecce agnus Dei - íme az Isten báránka!...” Miért van, hogy az Úrjézus báránkával vállalt testvériséget?

- Érdekes - pogánykodom és hönöm alá kapom a kis állatot.

- Na gyere, pajtás!

A lim-lom közt ott hányódik a nyúzofa az istránggal. A bicskám élet kipróbálom. Vág, mint a beretva. A báránka két első lábcskáját a feje fölé gúzsolom, testecskejét térdeim közé kapom és torkát hátrafeszítem. Ijedt sikoltását a markomba leheli és két rémült szemét felveti az egre.

- A szalagot le kellene oldani róla... A piros szalagot - jut az eszembe.

A kést leteszem, a bárány lábcskáit visszaeresztem, hogy addig is ne kínozzam. Közben eszembe jut, hogy Ildikó most az iskolában, míg a nehéz tudományokra figyel, arra gondol, hogy őt itthon várja a báránka... Az a másik leányka is, aki rákötötte a piros szalagot, hamarabb meggyógyulna, ha maga körül láthatná. A feleségem... a feleségem szegény... a feleségem most...
 Kezem megreszket, és nem tudom leoldani a bárány nyakáról a piros szalagot...

...Azóta nincs meg a száz lej, de mi úgy viselkedünk, mintha most is ott pihenne a szekrényben a rongyos ingeim közé rejtve.

Nyíró József

Gyermekek imádságai Húsvét

„Vétkeinkért halált szenvedett és megigazulásunkért feltámadt.”
 A Rómaiaknak írt levél 4.

***

Nagypéntek bút fogan,
 Húsvétkor béke van.
 Mert nagypénteken megtörtetett,
 De harmadnap Istenné lett,
 Hála és dicséret az Úrnak.

***

Jézusom, élsz!
 Nem úgy, mint hajdan Galileában,
 barátaid között.
 Akkor csak azok tudtak beszélni hozzád,
 akik találkoztak veled.
 Ma mindenki tud.

Szólok hozzád és Te velem vagy;
 és szól most hozzád minden barátod a föld színén,
 és Te velük vagy.

***

Szeretlek, Jézusom,
 mert élsz: mindenkiért!

***

Jézus, te meghaltál értem,
 hát segíts most érted élnem.

***

Dicsérünk téged, Krisztus Urunk,
 mert semmi sem tudta meggátolni a te feltámadásod.
 Erősebb vagy,
 mint a halál és a gonoszság.
 Emlékeztess,
 hogy nincs mitől félnünk,
 mert élsz és itt vagy mellettünk.
 Hála és dicséret az Úrnak.

A Szent Család – Önazonosság, hivatás

Michael Marsch OP

Michael Marsch német domonkos atya, a párizsi rendtartomány tagja, Heiligkreuztalban él. A budakeszi világi közösség hívására évente hazánkba látogat, lelkigyakorlatokat és előadásokat tart, közös imára gyűjti a testvéreket. Immár tíz éve rendszeresen Makkosmárián a világi domonkosokkal közösen ünnepel. Az 1995. július 2-án elhangzott előadásból idézünk.

Nagy öröm számomra, hogy ismét találkozhatunk. Lassan, de biztosan tudjuk már, hogy egy családhoz tartozunk. Ez már a tizedik alkalom, hogy itt összejövünk és gyakran beszélünk Máriáról.

Legtöbbször Önmagában láttuk, legfeljebb Fiához, Jézushoz fűződő viszonyában szemléltük. Kérdés, hogy helyesen tesszük-e, igazságosak vagyunk-e hozzá?

Mária életszentsége folytán minden ember fölé magasodik, mégsem szabad elfelejtenünk, hogy Ő nemcsak szűz és anya, hanem feleség és háziasszony is volt. Mindez nem változtat azon a tényen, hogy amikor Fiát, Jézust a Szentlélektől foganta, már jegyese volt Józsefnek, egy kis faluban, Názáretben. Házasságot kötni és együtt élni egy olyan asszonnyal, aki valaki mástól vár gyermeket, abban az időben sem lehetett egyszerű dolog. Nem kell sok fantázia hozzá, hogy kiszínezzük, milyen szóbeszéd és pletyka tárgya lehetett mindez a rokonság és az ismerősök körében. Mária igent mondott az angyaltól kapott üzenetre, a kérdés azonban most az, miként viselte mindezt József? Miért egyezett bele és miért vállalta a Máriával való együttélést? A válasz egyszerű, de éppen azért, mert magától értetődő, nem jut azonnal eszünkbe.

Ahogy Mária igent mondott az angyal üdvözlétére, ugyanúgy mondott József is igent az álmában megjelent angyal szavaira. József

álmában az angyal pontos, józan és lényegre törő volt: „...ne félj attól, hogy feleségül vedd Máriát, hiszen akit a szíve alatt hord, az a Szentlélektől való. Fiat szülsz, akit Jézusnak nevezel...” (Mt 1,20-21.). Elképzelhetjük, hogy ez József számára nagyobb problémát jelentett, mint amilyeneket azelőtt már megoldott. Honnan tudhatta József, hogy amit álmodott az valóság. Almunkban az angyal sok mindentől mesélhet. Próbáljuk meg magunkat József helyzetébe képzelni, és belegondolni, milyen gondolatok fordulhattak meg a fejében, amikor megtudta, hogy jegyese gyermeket vár. Ehhez járult még az az álomban kapott ismeret, hogy mindez becsületes úton történt. Ha meggondoljuk azt is, hogy mit jelentett mindez Mária számára, aki szerette Józsefet és házasságra készült vele, és megpróbáljuk a kettőjük kapcsolatát is megérteni, akkor hamar meglátjuk, hogy itt a pszichológia nem elegendő. Amikor erre az előadásra készültem, egy tucat könyvet elolvastam Máriáról, Józsefről és a Szent Családról, de túl messzire nem jutottam. Vagy pszichologizáltak, vagy moralizáltak. Igen sokat megtudtam a szerzőkről, de nem túl sokat a Szent Családról. Vagyis arról, hogy mi játszódott le bennük illetve a kettőjük kapcsolatában. Ha a pszichologizálás, vagy a moralizálás, vagy mindkettő irányából közelítjük meg ezt a kérdést, akkor hajlamosak válunk arra, hogy egy fontos dolgot elfelejtsünk, és ez a döntő.

József az írás szerint kézműves volt, ami azt jelenti, hogy egyben írástudó is. Az írástudók mind kézművesek is voltak és a kenyerüket munkával kellett megkeresniük. Szent Pátról olvashatjuk a Szentírásban, hogy sátorkészítő volt. Jézus maga is ács lett apja műhelyében. József ezért a Szentírást nemcsak felületesen ismerte, és

nemcsak akkor imádkozott, amikor sürgősebb dolga nem volt. Amikor Izraelben jártam és kézművesekkel ismerkedtem meg, láttam, hogy nyolc órát a műhelyben dolgoznak és nyolc órán keresztül a Szentírást és annak kommentárjait tanulmányozzák. Mindennap ugyanúgy. Ez azt jelenti, hogy ezek az emberek, gyerekkoruktól fogva bizalmas viszonyban vannak Isten titkaival. Igen mély tisztelettel viseltetnek Isten szeretetének titkai és egyúttal az Isten által teremtett ember iránt is. Az emberek, akik ilyen bizalmas viszonyban vannak Isten kinyilatkoztatásaival, tudják, hogy Isten terveiből számukra nagyon sok elképzelhetetlen. De attól, hogy elképzelhetetlen, még reális lehet. Megvalósulnak akkor is, ha nem tudjuk elképzelni. Az angyal üzenete Mária és József számára biztosan felvetette a kérdést, hogy „kik is vagyunk tulajdonképpen?”. Milyen a kapcsolatunk egymással és a családdal? - éppen akkor, amikor Istennek ilyen komoly tervei vannak velünk. Ebből adódik a nagy kérdés, hogyan találhatott rá Mária és József kapcsolatuk jelentőségére? Egyszerű a válasz. Ha sokat kérdezek, inkább elvesztem a tájékozódásomat, ahelyett, hogy megtalálnám. Csak akkor találom rá az útra, amelyen Isten vezetni akar, ha azonnal megteszem, amit kér tőlem.

Mindenek Izraelben nagy hagyománya volt, amit Mária és József jól ismert. Amikor Mózes a két kőtáblával lejött a Sinai hegyről, a nép azt kérdezte tőle: „Mit kezdünk ezekkel a parancsokkal?”. Mózes nem kezdett hosszú teológiai magyarázatba, hanem azt mondta:

„Tegyük meg, aztán majd megértjük!”. Ebben a hagyományban élt Mária és József. Az angyal szavaira adott igenjük által ismerték fel az utat, amit Isten személyesen kettőjüknek szánt, még akkor is, ha minden részletet előre nem ismerhettek. József felismerte, hogy Mária iránti szerelme értelmes akkor is, ha Mária valaki mástól áldott állapotban van, és nem tudhatta, hogy ki a gyermek apja. Mária ebben a kérdésben hallgatásba burkolózott. Az angyal üzenetének elfogadásával mindketten megtapasztalták, mi a családjuk jelentősége és többet értettek meg belőle, mintha az angyalt különböző kérdésekkel ostromolták volna, vagy megkértek volna egy pszichológust, hogy értelmezze az álom jelentését.

Isten akaratának a megvalósulása az életükben, az Isten Fia szülői felelősségének vállalása érteti meg velük, hogy kik is ők valójában. Tették mindezt a fejcsováló rokonok, ismerősök és a faluközösség előtt. Ennek a titoknak a megvalósulása a betlehemi istállóban folytatódik. Józsefnek Betlehembe kellett mennie az adóhatósághoz, mert onnan származott és a családjá nagy része is ott élt. De a nagy családból senki sem volt, aki befogadta volna őket. Egyáltalán nem értették, mit akar József egy olyan asszonnyal, aki valaki mástól vár gyermeket. Érdekes, hogy csak az istállóban tudták önmagukat, mint házaspár megérteni. Családjuk értelmére, lényegére igazán ott döbbsentek rá.

Isten őket választotta ki a Megváltó emberi szüleinek. A megszületett Király, már a születése pillanatában is az utolsó helyet választotta. Mária és József hallgattak erre az üzenetre és hívásra, és elmentek addig a pontig, amíg megértették küldetésük lényegét és rátaláltak saját ön-

azonosságukra.

Ezzel nagymértékben járultak hozzá a mi önazonosságunk megtalálásához is. Ha Jézussal együtt akarunk lenni, a közelében akarunk élni, ha részesedni akarunk az Ő életében, akkor mindig az utolsó hely lesz a miénk! Teljesen mindegy, hogy erről és rólunk mit gondolnak az emberek, és mindegy az is, hogy a kedves rokonaink miként rázzák a fejüket. Új rokonokat kapunk, egy nagyon színes társaságot.

A pásztorok a mezőről érkeztek, a három királyok pedig Keletről. Sem a szociális helyzet, sem a származás, sem a képzettség nem számít. Rokonaik fő jellemzője a Jézushoz való viszony lesz.

A Szent Család következetes útjából megtanulhatjuk, mi a mi önazonosságunk. Ezt nem személyiségfejlesztő tanfolyamokon és önmegvalósító gyakorlatokon érhetjük el. Önazonosságunk már adott, mert Istentől kaptuk, Ő teremtett minket, mégpedig mindegyikünket egészen egyedülálló módon. De ez az egyediség csak akkor nyilvánul meg, ha az Ő hívását követjük. Ehhez szorosan hozzátartozik az is, hogy ennek a megvalósulási módját előre nem ismerjük. Nem mondhatjuk azt, „a Jó Isten sajnos tévedett, - ez még a legjobb Szentháromságban is előfordul”, vagy udvariasabban azt, „sajnos nem igazán értettem meg, mit is akar velem”. Ezért óvatosságból nem tesszük meg rögtön azt, amit kér, „egy kicsit még hallgatónunk kell, amíg tényleg megértjük, mit is akar tőlünk.” Előfordulhat az is, hogy egy Istentől érkező hívást elvetélünk, csírájában elpusztítunk, úgy, ahogy a gyermeket az anyaméhben. Ez nem más mint gyilkosság, és ezért a gyilkosságért Istent nem tehetjük felelőssé. Nem mondhatjuk azt, hogy nem nekem beszél, amikor nem akarjuk meghallani. Nem írhatjuk elő számára, miként hívjon minket. Különböző módon szólíthat meg bennünket, embereken keresztül, helyzetek által, belülről jövő megérezések által, vagy álmodok, vagy angyal által.

Jean Vanier mondja, hogy a „leggyengébb tag a közösségben a legprófétaibb”. Nem írhatjuk elő Isten számára, hogy ezek a prófécia-ák mennyire legyenek erősek. Bárhonnan is jöjjön ez a hivatás, a fontos az, hogy megerősítésére van szükség, a lelki életben tapasztalt személyek, vagy egy közösség által. Egy testvérünk mondta nemrégiben, „a közösség az a hely, ahol Isten lakik.” Ez a hely az, ahonnan megszólít, hív minket. Nagyon fontos, hogy hivatásunk valóságát a közösség megerősítse.

Figyeljük meg, hogy Ádám és Éva megkísértésekor a kígyó először elválasztja őket egymástól. Azután jön azzal a hazugsággal, - többes számban - „olyanok lesztek, mint Isten”. A kígyó Ádámot és Évát még a „nem” kimondása előtt szétválasztja, Mária és József először eggyé válik és utána mondanak igent.

Istenre hallgatni gyakran azt jelenti, hogy a másakra hallgatok. Nem kizárt, hogy éppen a házastársamra vagy esetleg olyan személyre, aki igen közel áll hozzám. A hozzánk közel álló prófétaságát fogadjuk el sokszor utoljára. Ehhez meg kell jegyeznünk, hogy nem lehet megkülönböztetni kicsi és nagy hivatást, mert minden hívás Isten szeretetének titkából fakad és neki nincsen se kicsi, se nagy szeretete. Mivel minden hívás az Ő szeretetéből fakad, ezért mindegyiket meg kell valósítani. Az úgynevezett kis hívások elfogadása és teljesítése, szükséges iskola mindannyiunk számára. Adott esetben hallgatnom kell a házastársamra, a gyermekemre, a szomszédomra, sőt, talán még az anyósomra is. Mindaddig, amíg nem valósítottam meg, nem tudom eldönteni, melyik a kicsi és melyik a nagy hivatás. Fontos, hogy megtegyem, mert a következmények és dimenziók csak a megvalósítás után válnak nyilvánvalóvá.

Mária és József igent mondott az angyal hívására, anélkül, hogy a legcsekélyebb fogalmuk lett volna mibenlétéről. Ez azt is jelentette, hogy ezután mindig igent mondtak ennek az első igennek a következményeire. Igent mondtak a közös életre Názáretben, Jézus születésére a betlehemi istállóban. Az angyal egyetlen szavára Egyiptomba menekülnek, a körülméletésre és a templomban való bemutatásra, és végül Jézus halálára a kereszten. Mindezekkel az egymás utáni igenekkel Jézus társaivá váltak a megváltásban.

Ugyanígy lehetünk mi is, vagy nem, a kis szolgálatokban megnyilvánuló igenek által Jézus társai embertársaink megváltásában. Ma már tudjuk, hogy Mária és József igenje nemcsak saját életük, hanem az egész emberi történelem számára alapvető volt, mert megváltoztatta azt. Mi által?

Igenjük gyümölcsöt hozott, sokkal többet, mint amit ők egyáltalán el tudtak képzelni. Ez csak azért történhetett így, mert Mária és József megtette azt, amit Isten mondott nekik. Nemcsak egyszer, hanem mindig, amikor ezt az igent meg

kellett valósítani.

Számunkra ez azt jelenti, hogy minden isteni hívást teljesíteni kell, és a megjelenő gyümölcsökön látszik meg az eredmény, nem valamikor valahol és valahogy, hanem itt és most. Ezek a Szentlélek gyümölcsei. A Galatáknak írt levélben olvashatunk erről (Gal 5,22): „szeretet, öröm, békesség, türelem...”.

Mária és József élete biztos nem volt mindig örömteli, életük sok eseménye nem volt vidám, de igenjük következetessége és kitartásuk révén belső örömük folyamatos volt.

Az igazi hivatás a megvalósulás során igazi gyümölcsöt terem. Az álhivatások álgyümölcsöt hoznak. A Galata levél ezt a test gyümölcseinek nevezi: „gyűlölet, irigység, harag, veszekedés”. A szükséglet gyors kielégítésének kényszerét, egy neves német ironó így fogalmazta meg: „valami mindig kevés!” És itt nemcsak a pénzre gondolt. Valami mindig kevés, mindig valami újnak kell történnie. Ez az újdonság utáni vágy nemcsak az evés, az új ruha, a

szex és a televízió, hanem létezik egy vallási szükséglet-kielégítési vágy is. „Még ebben az évben okvetlenül el kell mennem Medjugoréba, és ha még nem voltam Rómában, akkor már éppen ideje; és ha minderre nem futja, akkor legalább Makkosmárián ott kell lennem. Mindentől azért nem foszthatom meg magamat.”

Az álhivatás olyan, mint a vágy terhesség, melynek következménye nagy has és idegesség, de gyermek nem születik belőle. A valódi hivatások tartósak, minden ember számára jó gyümölcsöt hoznak. Mária és József Jézusra mondott közös igenje szabadságban kimondott igen volt a barátságra is. Ebben a kapcsolatban nem volt birtoklási- és uralkodási vágy, sem gyors szükséglet-kielégítési vágy. Olyan családi kapcsolat volt ez, aminek gyümölcseiből mind a mai napig élünk.

Összefoglalhatjuk egyetlen mondatban: József és Mária szeretete a szeretet legmagasabb formája volt, mert nem zavarta meg a birtoklási vágy.

Fordította: Körösiné Merkl Hilda

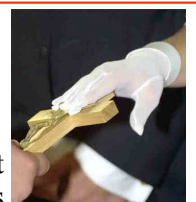
Ki a hatalmas harmadik?

Minden házasság háromszög, a szónak vagy a legszentebb, vagy a legszomorúbb értelmében. Ahol a harmadik helyet nem foglalja el az élő Jézus már a házasság kezdetén, fogantatása pillanatában - előbb-utóbb ott is betöltődik a harmadik hely. Ott, azon az üresen maradt helyen (a vákuum vonz!) megjelenik egy másik férfi, egy másik nő, valaki más. Vagy az unalom, vagy a megszokottság, vagy az undor, a féltékenység, vagy a „torkig vagyok”. Valami megjelenik abban az ürességben.

A házasságtest akkor marad egészséges, ha a harmadik hely eleve be van töltve az élő Krisztussal. Belőle erők áradnak felénk. Amikor apad a szeretettem: Krisztus szeretetéből újra feltölthetkezhetem. Amikor egy férfi nem érez elég szeretetet, figyelmet, vagy kedvességet felesége részéről, legtöbbször mit tesz? Kicseréli. Mint a zsebrádióban az elemet. Kicseréli a feleségét. „Majd a másik jobban fog szeretni” - mondja. De ha jelen van a Hatalmas Harmadik, akkor nem kell kicse-

rélnem a férjem vagy a feleségem, mint egy elemet. Mert mind a ketten újra és újra feltölthetkezünk. Jézus első csodája tulajdonképpen ezt példázza (Jn, 2,1-11).Az első csodával pont egy házaspáron segít. Elmegy Jézus a menyegzőbe, nem mondja: én olyan helyre nem megyek, ahol bort isznak... És amikor bajban vannak, a vizet borra változtatja. Van ennek a történetnek egy mély szimbóluma is. Jézus nem a semmiből teremti azt a bort - hanem a vizet „alakítja” át.

Amikor elvizesedik a mi házáséletünk, vagy hiányok jelentkeznek - elvizesedett vagy kiüresült életünket Jézus önmagával tölti fel. Legyen ez minden férj és feleség számára örömhír: házasságod üres korsói újra tele lehetnek mennyei tüzes borral. Lehet egy rossz házasságot vagy egy csődöt mondott házasságot is újra elkezdünk szentül - de csak háromszögben. Hívjuk meg a Hatalmas Harmadikat, és ültessük az Őt megillető helyre az életünkben! *Gyökössy Endre*

A nagyheti és húsvéti szertartások rendje

Április 18. (nagyhétfő)	Dél előtt 8 órától betegek látogatása (A plébánián kérjük felírni őket pontos címmel, telefonszámmal!)
Április 21. (nagycsütörtök)	Du. 2 órakor ministránspróba , majd játék a kolostor udvarán! Du. 4 órakor szentmise Palinban, este 6 órakor a plébániatemplomban! Szentmise után virrasztás!
Április 22. (nagy péntek)	De. 10 órakor ministránspróba , majd játék a kolostor udvarán! Du. 4 órakor igeliturgia Palinban, este 6 órakor a plébániatemplomban!
Április 23. (nagy szombat)	De. 8-10 óráig szentgyónási lehetőség a plébániatemplomban. De. 10 órakor ministránspróba , majd játék a kolostor udvarán! A szent sír látogatására reggel 8 órától este 8 óráig lesz lehetőség! Este 8 órakor vigília szertartás Palinban, majd körmenet.
Április 24. (húsvétvasárnap)	Hajnali 5 órakor húsvéti vigília a plébániatemplomban, majd körmenet és ételszentelés. Ezt követően teljes miserendet tartunk: ½ 9, 10 és este 6 órakor lesznek szentmisék.
Április 25. húsvéthétfő	Teljes miserend, azaz ½ 9, 10 és este 6 órakor lesznek szentmisék.
<u>Figyelem!</u>	Húsvéthétfő utáni kedden és szerdán nem lesz liturgia templomunkban!

Tavaszi egyházközségi kirándulás az Őrségbe

2011. május 14-én

Korán induló autóbusszunkkal Nyugat-Dunántúl természeti kincsekben, történelmi múltat idéző értékekben, kulturális és szakrális emlékekben gazdag tájaira, Vas megye délnyugati szegletébe, az Őrségbe látogatunk.

E tájba, az Árpád- korban, az ismétlődő német betörések miatt a honfoglaló magyarok a nyugati kapu védelmére gyepű őrzőket telepítettek. Ők a magaslatokról figyelték, őrizték a határvonalat, s munkájuk fejében különböző kiváltságokat kaptak. Innen a táj neve: Őrség.

A szelíden hullámzó dombvidéken jellegzetes településszerkezet alakult itt ki, a szerek, amelyek néhány házból álló, dombtetői településrészek. Hagyományos építőanyaguk a fa. A boronaházazas építésű házakat később az oszlopokon nyugvó, kiugró tornáccal ellátott úgynevezett kódisállásos házak váltották fel. A legszebbek Szalafőn és Pankaszon láthatók. Jellegzetes emlékek még a haranglábak. A harangot védő sisakot fazsindellyel, a szoknyát zsúppal fedték be. Az „őrségi agyag” megmunkálói az egykori fazekasok, a gölöncsérek voltak. Az Őrség különleges szabadságjogot élvező határhoz fűződő hatalom alá kerültek.

Mielőtt belépünk az Őrségi Nemzeti Parkba, Körmenden az Szt. Erzsébet templomban a szegények orvosáról, a hit nagy tanújáról, herceg Dr.Batthyány Strattmann Lászlóról hallunk méltó emlékeztetést, megtekintjük ereklyéit, majd átsétálunk kastélyába.

Továbbutazva Csákánydoroszlón rácsodálkozhatunk a Batthyányiak szép palotájára is.

Egy különleges, nemes célja kirándulásunknak: adózni Brenner János emlékének.1957 december 15-én, a mai napig ismeretlen tettesek brutális módon meggyilkolták Brenner János rábakéthelyi káplánt. A vértanú lelkipásztorról hosszú évtizedeken keresztül, a kommunista diktatúra miatt nyilvánosan nem lehetett megemlékezni. 1996. augusztus 25-én Rábakéthyen, Szentgotthárd szomszédságában, új kápolnát szenteltek emlékének. A Jó Pásztor kápolnában plébános urunk, Lóránt atya szentmisét mutat be.

Belépve az Őrségi Nemzeti Parkba Őriszentpéteren az erődtemplomot láthatjuk. Szalafőnél a szerek régi házaiba gyönyörködhetünk. Magyarzombatfán egy fazekas műhelyét és a vadászati kiállítást, Veleméren az Árpád -kori templomot, Aquila János freskóival - keressük fel. Szentgyörgyvölgyön, a múlt egy másik kincsét, a református templomot – különleges, festett kazettás mennyezetével láthatjuk.

Hazafelé, mint vándorok, szokásunk szerint egy útszéli vendégfogadóban elköltjük szerény vacsoránkat. Várjuk a Testvérek érdeklődését és jelentkezését a Szent József templom plébániáján hivatali időben, valamint a 0036 70 6271973-as telefonszámon. Részvételi díj: 5.500 Ft.

Mónai Zsuzsanna

NAGYKANIZSAI SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA

8800 Nagykanizsa, Ady út 15. Tel.: 06-93/313-849; 06-30/508-5542;

E-mail: szentjosefplebania@hotmail.com; Honlap: www.szentjosef.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-10, du. 16-18 óra között.